

Duna

Een reisverhaal uit een vorig leven

Colofon

ISBN: 978 94 6365 116 5

1e druk 2018

© 2018, Bastiaan Dolmans

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag: Monique van Haasteren

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Illustraties: Monique van Haasteren

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

duna

Een reisverhaal uit een vorig leven

Bastiaan Dolmans

 Elikser
UITGEVERIJ

Inhoud

Inleiding	9
Deel 1	
1. Ik ben Duna	17
2. Moeder	31
3. Vrienden	49
4. Troyes	74
5. De hond	94
6. Mont Joux	120
7. Pisa	140
8. Maria	169
9. Rila	214
10. Mizo	225
11. Rome	243
12. Zout op de wonden	261
13. Het huwelijk	292
Deel 2	
14. Nieuwe vrienden	325
15. De bevrijding	341
16. Wildevrouwenklooster	363
17. Trouw	391
18. Duivels water	418
19. Je hebt mijn leven gered	434
Nawoord	452
Dankwoord	453

Inleiding

De oeroude doch onbeantwoorde vraag wat er met ons gebeurt wanneer we doodgaan, is vandaag nog net zo populair als duizend jaar geleden. Velen zouden het antwoord willen weten op die vraag, want is de dood een einde of juist een begin? De meningen zijn verdeeld. Sommigen zijn van mening dat ons lichaam gewoon tot as en aarde wordt en dat het einde is. Anderen zijn juist van mening dat, ondanks dat wij tot aarde en as worden, er na de dood juist ook weer leven zal zijn. Vrijwel alle religies en filosofieën beschrijven een eigen variant en allemaal geloven we iets anders. En zo neem ook ik de vrijheid een eigen antwoord op te schrijven.

Zelf geloof ik namelijk dat sterven zowel een einde als een begin is en dat wij dus meerdere levens leven. Eén van je levens eindigt wanneer we doodgaan, maar dat tekent juist ook het begin van een volgend. Zoals ik het zie, zijn het vooral het lichaam en de persoonlijkheid die sterven. Gelukkig is er een klein, maar belangrijk deel dat niet sterft. Dat kleine belangrijke deel is de kern van wie jij bent. Hoewel die kern allerlei verschillende namen heeft, noem ik deze het liefst: 'ziel'. Anderen noemen het ook wel levenskracht, levenskern, animus en anima, spirit, et cetera. Die ziel is de kern van wie jij bent en daarmee het fundament van jouw leven. Wanneer we over onszelf spreken, spreken we meestal over onze huidige persoonlijkheid, terwijl je eigenlijk veel meer dan dat bent. Jouw ziel is namelijk de kern geweest van meerdere persoonlijkheden en heeft in zich opgeslagen de ervaringen en wijsheden van meerdere geleefde levens.

Niemand weet hoe dat in de praktijk precies gaat, maar zelf zie ik voor me dat de ziel het stervende lichaam verlaat en dan bestaat in een tijdloze en materiele toestand. In deze

toestand is een ziel niet alleen, want alle materiele ziele begeben zich dan naar een soort centrum, waar ze hun laatste leven samenvatten en evalueren. Uit die evaluatie zal blijken welke lessen nog geleerd moeten worden. Voor de beoogde lessen wordt een nieuw leven gekozen, waarin de ziel opnieuw zal leven. Ingeschat wordt dus dat die nieuwe persoonlijkheid ervaringen doorloopt die zullen leiden tot de gewenste wijsheid. Zo gezegd, zo gedaan en een nieuw mens wordt geboren, met als kern de ziel, die een nieuw leven, op een nieuwe locatie, met een nieuwe persoonlijkheid zal leven. In de kern draagt die nieuwe mens de wijsheden van andere levens met zich mee. Die nieuwe persoonlijkheid kan zich daar overigens niet bewust van zijn. Die nieuwe persoonlijkheid leeft met gebruikmaking van de wijsheden uit meerdere andere levens.

Soms kan het gebeuren, in een droom, tijdens een meditatie, door hallucinerende middelen of als je koorts hebt, dat je de belevenissen uit een ander leven herbeleeft. Meestal noemen we het gewoon een rare droom en vergeten we het weer, maar soms blijft het verhaal hangen en weet je ook vanbinnen dat het meer is dan een rare droom. Allemaal gaan we anders om met dergelijke dromen en beelden. Ikzelf schrijf ze op, om te voorkomen dat ik alles weer vergeet. Zulke droombeelden kunnen wijsheden bevatten uit een ander leven en presenteren zich vaak als herinnering. Mogelijk is het een levensles uit een vorig leven. Zelf heb ik meerdere beelden uit vorige levens gekregen, het ene duidelijker dan het andere. Meestal komen die beelden onaangekondigd, hoewel ze vaak wel iets te maken hebben met een huidige ervaring. Mij wordt wel eens gevraagd hoe ik dan weet dat het beelden zijn uit een vorig leven. Rationeel kan ik daar helaas geen antwoord op geven, maar het is een specifiek gevoel vanbinnen, dat mij vertelt dat het een ervaring is uit een vorig leven.

Een voorbeeld ter verduidelijking is het beeld dat ik krijg

wanneer ik vers zaagsel ruik. Met name als ik met een cirkel-zaag aan het werk ben, zie ik beelden van een kleine zagerij in Frankrijk. Dat beeld heb ik inmiddels heel vaak gehad en voor mij is het een herinnering, hoewel ik zoiets dus niet in mijn huidige leven heb meegemaakt. Het is een plek waar ik geleefd heb in een vorig leven!

Rationeel kunnen we soms wel bedenken waarom we in dit leven terecht zijn gekomen. We kijken naar anderen, waarvan we meestal vinden dat ze een veel leuker en beter leven hebben. Toch leven we het leven dat op dit moment het best bij ons past, daar geloof ik in! Ik begrijp dan ook heel goed waarom mijn ziel de ouders heeft gekozen van mijn huidige leven: twee jonge artsen, die naar Afrika reizen om daar mensen te helpen en onderwijzen. Mijn moeder is een arts met interesse voor religie, taal en reizen die tevens de voorkeur geeft aan dingen zelf maken in plaats van kopen. Mijn vader, ook arts, houdt van reizen, is tevens onderwijzer en een pappa met, net als mamma, een voorkeur voor zelf maken en bouwen. Beiden zijn een prima keuze; ze passen goed in de lijn van mijn levenslessen!

Terugkijkend op mijn huidige leven mag ik niet klagen. Als kind klom ik in bomen en ving ik beestjes die ik wilde bekijken en op me laten lopen. Ik hield van bouwen met lego en vanaf mijn tienerjaren wijzigde de koers meer richting sport. Later werd dat sportinstructie en lesgeven. Als jongvolwassene begeleidde ik actieve vakanties en deed ik een opleiding tot natuurgids. Weer later wilde ik kunnen overleven met weinig en dat werd een ware passie. Ik leerde over vuur maken, hutten bouwen en de bruikbaarheid van wilde planten. Tijdens mijn studie overleven en zelfvoorziening ontstond ook een interesse voor filosofie en religie, hoewel ik als kind juist een aversie had tegen religie. Via boeken kwam ik in aanraking met Tom Brown en Stalking Wolf. Het werd een studie over de rode draad in overleven en religie. Het gaf

mij een antwoord op een vraag die ik al jong stelde: wat is het doel van het leven? Hierbij was het vooral de natuur die mij hielp mijn levensdoel te vinden en de daarbij behorende kracht en schaduw. Die natuurfilosofie bevestigde voor mij dat ik niet zozeer religieuze grootheden hoefde te aanbidden, maar vooral op zoek moest gaan naar grootheid in mijzelf: mijn eigen kracht en schaduw in het geheel.

Eens zat ik vier dagen in de woestijn om duidelijkheid te krijgen rondom mijn krachten versus mijn onhandigheden. Vanuit het principe van de Vision Quest, leerde ik ook de waarde van de pelgrimstocht kennen. In mijn zelfstudie over pelgrimage kwam ik steeds meer terecht in de middeleeuwse pelgrimswaanzin. Het was in die periode dat een steeds groter groeiend verhaal bezit nam van mijn gedachten. In de hoop dat het verhaal me met rust zou laten, ben ik het op gaan schrijven. Nou is schrijven mij niet geheel vreemd, maar toen ik in slechts vier dagen de kern van een uitvoerig verhaal opschreef, heb ik mijzelf wel erg verbaasd. Want hoewel ik best een redelijke fantasie heb, herkende ik mijzelf niet in dit uitgebreide schrijven. Het was mij al in een vroeg stadium duidelijk: dit is iets dat ik heb meegemaakt! Tijdens een korte pelgrimswandeling in Zweden stelde ik mezelf de vraag wat het verhaal voor mij betekende en elke kilometer werd mij duidelijker wat mijn rol erin was. Het hele verhaal beleef ik vanuit Duna: ik was een vrouw!

Natuurlijk speelde in mijn hoofd de vraag of ik dit niet toch allemaal aan het verzinnen was, maar meerdere keren gebeurde er iets dat het tegendeel bewees. Zo schreef ik bijvoorbeeld over een klooster, dat ik vervolgens in de geschiedenisboeken opzocht en dat klooster bleek bestaan te hebben op die plek in die tijd. Ook raakte ik eens een heel hoofdstuk kwijt en schreef ik het vloekend opnieuw op. Toen ik twee dagen later het oude hoofdstuk toch weer terugvond, bleken de twee nauwelijks verschillend.

Het verhaal heeft mij verbaasd en heeft tegelijkertijd verduidelijkt waarom mijn huidige leven loopt zoals het loopt, want de belevissen van toen sluiten aan op dingen waar ik nu mee bezig ben. Wanneer ik mijn verhaal nalees, doe ik dat met een lach en een traan, en voel ik een soort heimwee. Want ook al was het leven in de elfde eeuw fragiel, primitief, eenvoudig, gevaarlijk en kort, het was wel een mooie tijd!

Deel 1

1. Ik ben Duna

De boerderij van tante Trees

Het was ongeveer op de zesde dag van de grasmaand in het jaar van de grote overstroming¹ dat ik hout aan het sprokkelen was tijdens de zwijnenjacht. Mijn oom noemde dat jaar zo, omdat in februari de grote rivier bij Bommel zo groot geworden was dat het water dagen kniediep in de stad heeft gestaan. Bij ons in het veld was het ook heel nat, maar het water van de rivier is nooit bij ons gekomen, gelukkig.

‘Knaap!’

Verschrikt laat ik de takkenbos vallen en luister naar waar de roep vandaan komt. Wie is dat nou, probeer ik te bedenken, terwijl ik mijn adem inhoud om beter te kunnen luisteren. Ik herken de stem niet.

‘Loopknaap, waar ben je!’ hoor ik weer.

Ik pak de takkenbos op en loop met gespitse oren terug naar het kamp.

‘Ah, daar ben je. Breng me wat brood en wijn!’ commandeert de man.

Nu herken ik hem, het is de broer van de jachtmeester. Het is heer Otte, die altijd meegaat op jacht, maar vervolgens nog geen tien meter kan lopen, laat staan achter de zwijnen aan rennen! Zonder de man aan te kijken of iets te zeggen, loop ik naar de tent vol proviand en pak een stuk brood. Ik geef het aan de heer, maak een buiginkje en loop terug om de wijn te zoeken.

‘Nou, komt er nog wat van, zo kan ik mijn brood niet eten. Breng me die wijn!’ roept de man me onvriendelijk na.

In de tent vind ik een geopende kruik en een beker en ik breng deze naar hem toe.

‘Een beker hebben wij niet nodig, knaap, geef die fles maar hier.’

De te dikke man grist de kruik uit mijn handen, gooit de beker mijn kant op en zet vervolgens de kruik aan zijn mond.

1 6 april 1094.

Terwijl hij wild slokken neemt van de drank, stroomt er veel wijn langs zijn baard zijn kleed binnen. Wat een zwijn, denk ik. Ik zeg geen woord, want dan zou de heer erachter komen dat ik helemaal geen jongen ben. Dit is inmiddels al de vijfde keer dat ik als loopknaap meega met het jachtkamp. Zo'n zes jaar terug, toen er geen jongens beschikbaar waren om mee te gaan, bedacht mijn vader dat ik wel als knaap mee kon. Vader heeft toen tegen de mannen gezegd dat ik een neefje ben en helaas niet kan praten. Tijdens de vier dagen van het kamp ben ik dan ook gekleed als jongen en zeg ik dus nooit wat. Zo verdien ik wat vlees en hoewel ik altijd als heel dom behandeld word, vind ik het vooral ook leuk om met vader mee te gaan. Het is fijn in het bos en dan hoef ik niet alleen maar op de boerderij te werken.

Heer Otte drinkt de wijn in grote teugen, samen met het brood, dat hij schrokken opeet. Omdat ik geen zin meer heb om erbij te blijven staan loop ik het bos weer in, waar ik verderga met het verzamelen van takken voor het vuur. Als ik moet plassen, kijk ik om me heen en hurk dan achter een struik. Net als ik opsta hoor ik gekraak achter me en zie ik heer Otte achter me staan. Vanaf een afstand kijkt hij met zijn domme blik naar mij. Meteen doe ik alsof ik iets van de grond raap. De heer komt mijn kant op en net als hij iets wil gaan zeggen, klinkt er geroep vanuit het kamp.

‘Dapper! Dapper, waar ben je? Kom vlug!’

Het is de stem van vader en als door de kerkklokken gered ren ik terug naar het kamp, waar ik vader zie staan. Kort knik ik richting heer Otte om te waarschuwen dat we niet alleen zijn. Nu pas zie ik dat hij gewond is.

‘Wat is er gebeurd?!’ fluister ik.

‘Dat doet er niet toe; help me, want ik moet meteen weer terug!’ zegt vader hijgend. Ik hoor hem mompelen: ‘Mabelia, waar ben je?’

Op zijn onderbeen heeft hij een grote snee die hevig bloedt, dus

ik ren naar de provisie tent, haal een doek en ren daarna meteen het bos is om wat verse brandnetel, duizendblad en weegbree te plukken. Onderweg terug plet ik de planten tussen mijn handen. Terug in het kamp schrik ik even als heer Otte ook weer uit het bos terugkomt.

‘Maar Evermoed, dat ziet er niet mooi uit!’ zegt hij.

Heer Otte wankelt en hijgt hoorbaar. Vader kijkt mij streng aan en verandert z’n toon, terwijl hij naar me knipooft.

‘Kom op jongen, niet zo traag; help me, dan kan ik weer verder.’

Ik zeg natuurlijk niks meer, maar spoel met koud water het bloed weg, leg de geplette planten op de wond en wikkel de doek om zijn been. Als ik klaar ben, stap ik achteruit en doe een kleine buiging. Vader staat op en probeert te lopen.

‘Geef me steun tot aan de beek, jongen,’ commandeert vader met donkere stem.

Samen lopen we weg van het kamp, tot we uit het zicht zijn van heer Otte.

‘Duna, bedankt, wat zou ik zonder je moeten. Mabelia heeft het je goed geleerd.’

‘Mamma wist veel meer,’ zeg ik bescheiden.

‘Luister goed Duna, blijf bij die Otte vandaan, ga iets anders doen tot hij weg is. Ik vrees dat dit de laatste keer is dat je mee kunt met het jachtkamp. Je wordt te oud hiervoor,’ zegt hij met een glimlach. ‘Ik, eh, zie je straks bij het vertrek, Duna.’

Daarna loopt hij onhandig alleen het bos in. Zelf loop ik naar de rivier, was het bloed van mijn handen af en ga met een zucht zitten. In de spiegeling van het water kijk ik naar mijzelf.

Ik ben Dapper, zoon van Evermoed! Ik moet hard lachen. Ja, vader heeft gelijk, een jongen word ik nooit meer.

De rest van de dag ben ik in het bos en verzamel kruiden voor de avondsoep. Als de zon laag staat ga ik pas weer terug naar het kamp, waar inmiddels de meeste mannen zich hebben verzameld. Ik stook het vuur op onder de soep, die ik al